

BIÊN TIGÔN

Tôi đã viết nhiều truyện về những cảm, nhưng phải tôi là người dân xã những cảm mà chỉ vì hàng ngày tôi thường ăn những cảm. Chúng ta đừng quên đi những điều thường ngày. Tôi nghĩ nếu có biên bản thì không quên và hãy tập chú ý đến chúng, điều thường ngày sẽ có khi chuyển hay xảy ra.

Hàng ngày thay mặt ông chủ, tôi thường liên hệ với các nhà làm sự xuất những cảm Phan Thiệt, những điều chân đến đó thì chia bao giờ. Sáng nay, biên công việc đến xuất, ông chủ giao tôi theo xe taxi Đà Lạt xuất Phan Thiệt nhà hàng. Hàng của chúng tôi không phải là những cảm mà là "xác cảm" - loại phân bón tưới cho các nhà vườn trồng legumes ở Đà Lạt. Biên đã bao giờ thấy xác cảm chưa? Đó là xác những con cá nát bỏ đi để vét từ đáy những thùng muối cảm. Thấy xác cảm, biên sẽ quên nó ngay vì nó chỉ có gì để bị t. Những người đã nghĩ nó một lần trong đời, chắc chắn biên sẽ không thể nào quên nó được.

Xe taxi đến Phan Thiệt lúc hai giờ chiều. Trưa những giờ. Nhà làm chúng tôi đến lấy xác cảm nằm sát bên bờ sông Măng những không có những gió nào thổi mát sông thổi lên. Tôi lấy khăn lau những giọt mồ hôi làm trên mặt rồi bước vào văn phòng làm việc. Một người đàn ông tóc đã có những sợi bạc, đeo kính lão, đang ngồi xem sách. Chỉ có phía bên phải bàn làm việc của ông, mặt cô thợ ký tóc dài đang ngồi đánh máy chữ lóc cóc. Tôi mỉm cười và thầm nghĩ, ông chủ này chủ của, tuy nhiên thì ký "nhí" ghê!

- Chào ông, tôi đi để cho ông Quang ở Đà Lạt xuất những nhà hàng.

Người đàn ông đứng dậy, vươn vãi bắt tay tôi:

- Mời cậu ngồi. Tôi đã nghe đến tho của ông Quang đến giao hàng chiều nay. Những tôi gom chia để sống. Vậy cậu hãy chia khó để đến sáu giờ chiều, chúng ta sẽ cân hàng và chốt lên xe luôn.

Rồi ông già quay qua cô thợ ký "nhí", nói:

- Con lấy cho ba hai chai nước ngọt.

Cô thợ ký rồi bàn máy chèo đi vào nhà trong. Tôi ngạc nhiên hỏi ông chèo:

- Cô chèo là con gái của ông?

Ông chèo cười hỏi:

- Nó là con gái út của tôi. Nó đang học lớp 12 trường Phan Bội Châu. Nhớ lúc rảnh, nó thường giúp tôi đánh máy giấy tờ. Cậu muốn xin Phan Thị tụi nó đi không?

- Đúng rồi.

- Vậy trong khi chờ đợi nhàn nhàn. Tôi sẽ nói con gái tôi đến cùng cậu đi coi phim xá hay đi tắm biển.

- Cảm ơn ông. Tôi thích tắm biển hơn, vì Đà Lạt chèo có hồ vui thác, không biết đi đâu.

Cô bé bỗng ra hai ly nước đá và hai chai nước ngọt để xuống bàn. Ông chèo nói:

- Ba phải đi lo giấy tờ chuyên chèo hàng kẻo chiểu tôi công sự nghề việc. Con thay ba đến ông khách đây đi tắm biển, ông chèo mời Đà Lạt xuống chèo a biết biển Phan Thị tụi nó đâu.

Cô bé quay qua nhìn tôi. Tôi cảm giác ng ng n n cảm i th t t i đ em không t ch i. Và may mắn thay, cô bé đã g t đ u.

Ưng m t h p n c ng t, ông ch nói:

- C u đi t m bi n vui v nghe. Sáu gi chi u m i c u v đây ăn b a c m gia đình r i chúng ta cùng cân hàng.

Ông cảm túi xách đ ng đ y, đ t chi c xe Honda đ ra kh i nhà. Cô bé h i tôi:

- Ông có bi t b i không?

- Em h i làm chi?

- Đ em bi t nên đ n ông đ n ch b i bi n c n hay sâu.

- Tôi s ch t đ u i l m. Em đ t tôi đ n ch nào n c sâu đ n... trái tim là đ c.

Cô bé m m cảm i đi vào nhà trong s a so n. Tôi đi ra ch xe t i đ u, nói tài x đ i đ n sáu gi chi u m i nh n hàng. Tôi v i l y túi xách có đ ng qu n t m và khăn lông, tôi đã đ trù mang theo t Đà L t xu ng đây đ i có đ p là đi t m bi n b i l i cho th a thích.

M t lát sau cô bé ch y chi c xe cúp màu xanh rêu đ n bên chi c xe t i. Tôi v i nh y lên ng i y yên sau. Cô bé t t máy xe, b c xu ng:

- Ngồi vậy không thoải. Ông ngồi trước lái xe đi.

- Nhưng tôi đâu có rành đường. Chạy làm sao?

- Ông không lo, em ngồi sau chỉ đường cho ông.

- Trời đất! Đâu có ai ngồi sau mà "chỉ đường" được người ngồi trước.

- Có chứ. Mọi ông "sếp" thường ngồi ghế sau xe hỏi chỉ đường cho tài xế ngồi ghế trước.

Tôi nhìn mặt người lên yên trước, đắp máy xe n. Cô bé ngồi xuống yên sau, vội nhào vào vai tôi:

- Ông cho xe quay lại.

Theo sự hướng dẫn của cô bé, tôi cho xe chạy lòng vòng qua mặt vài đường phố chính. Thành phố này chưa xây dựng nhiều nhà mới. Những ngôi nhà cũ kỹ được quét lớp vôi màu trắng ngà, mái ngói vẫn đỏ nguyên màu nâu đen. Xe chạy qua mặt cây cầu mới xây ra ngoài ô. Hai bên đường, nhà cửa cũng còn mới được xây dựng nên mái ngói còn đỏ tươi. Qua mặt đèn đường đầu tiên, xe bắt đầu leo dốc lên mặt đường nhẵn. Vừa lên dốc đường, cô bé vội vai tôi.

- Đang lại.

Tôi thở phào nhẹ:

- Ông rời đi hả?

- Ông rời đi.

Tôi lái xe vào một chỗ trống, tắt máy, đứng nhìn quanh. Trời đẹp! Bên xanh thẫm màu tuồng phía xa dưới chân đồi. Trên sườn đồi cây cối dưới một chùm lum không thể thấy xe đạp. Nếu muốn tìm biển phía dưới xe xuống dưới đó rồi lại đi lên, chắc tôi sẽ bị "xả m bà chề". Trong khi tôi đang phân vân có nên tìm biển hay không thì cô bé lấy sợi thun cột mái tóc đang bị gió thổi bay tung lên. Em hỏi:

- Ông có biết ông đang đứng ở đâu không?

Tôi nhìn xuống chân mình, quan sát kỹ lưỡng rồi trả lời:

- Tôi đang đứng trên vùng đất pha đá.

Cô bé lắc đầu:

- Ông đang đứng trên núi Lư Ông Hoàng dưới chân núi Pháp xây dựng từ năm 1920 và bị sụp đổ năm 1945. Địa danh này nổi tiếng với chuyến tình cảm của thi sĩ Hàn Mặc Tử và Mộng Cầm.

Nóng mũi vì thấy kiến thức của mình thua cô học trò lớp 12, tôi nói gượng:

- Tôi không cần biết Ông Hoàng là ai. Tôi cũng không cần biết thi sĩ Hàn Mặc Tử yêu ai. Tôi chỉ biết tôi đang yêu...

- Ông yêu ai?

- Yêu... xác mòm.

Cô bé đang thong bở đi vào một vùng cây leo bò xanh rì một đọt và nài bở t lên nhúng chùm hoa đở húng. Số cô bé bở rởn cởn hay bò cởp chích, tôi vừi đi theo em đở xem nừu có chuyởn gì xừy ra, tôi sừ vừ báo cáo vừi ba em thừ t chính xác: em bở rởn nào cởn hay bở loởi bò cởp nào chích. Chừ nói vu vừ ba em sừ coi thừ ởng tôi thiừ u óc quan sát thừ c từ.

Cô bé đởng loởi bở t một bó hoa đở húng rừi quay loởi hừi tôi:

- Ông có biởt hoa này tên gì không?

Tôi loỏc đừu:

- Đừ Lừt tôi chừ rành tên các loỏi rau cừ, còn tên hoa thì chừ u thua.

- Đây là hoa Tigôn, đừ c ởng ởi Pháp đởm qua trừng ở Lừu Ông Hoàng. Lừu đừi đừ sừ p đừ nhúng loài hoa vừn còn. Thi sĩ T.T.Kh đừ t "Hoa đứng nhừ tim vừ" ông thừ y đứng không?

- Không. Tôi thừ y nó giởng đừu con cá cừ m bừ vừ khi làm mừm.

Cô bé thừ dài:

- Đừu óc ông không biởt mừ mừng.

- Em thông cảm cho tôi. Mẹ tôi buồn bán xác móm mà mẹ tôi thì xác móm s "thóm
lóm", bán không được thì tôi sẽ bán chốt thôi.

Cô bé trao bó hoa để hỏi cho tôi:

- Em tên ông.

Tôi cảm ơn y bó hoa th c m c h i:

- Em nói "Hoa dáng như tim đỏ". Vậy em tên tôi loài hoa này làm chi? Tim tôi đâu đã... đỏ.

- Em tên ông để cảm nh giác ông để làm đỏ trái tim.

- B tôi khùng rồi sao mà tôi làm đỏ tim mình?

- Nghe ông có thể làm đỏ tim người khác vì không biết tim móm.

Nghe cô bé nói nh c đ u quá, tôi để ngh :

- Chúng ta hãy tìm chiếc xe rồi đi bộ xuống đường để tìm bạn.

- Chúng ta đã tìm bạn rồi thôi.

Tôi trở mắt nhìn em:

- Chúng ta tìm biên tập nào đây?

Cô bé cười, vòng tay ch quanh mình:

- Ông không thấy chúng ta đang tìm trong biên tập hoa Tigôn sao? Tìm ở đây ông không sợ chết đuối vì hoa Tigôn có màu sắc cao đẹp nhìn ông. Tôi trở lại sắp tới rồi, chúng ta hãy vào gặp ba em đi em.

Cơm nấu xong, chúng tôi bắt đầu cân nặng bao lát ch a xác m m ch t lên xe tải. Mãi đến tám giờ tôi công việc mới hoàn tất. Xe máy, tôi bắt tay chào ông rồi leo lên xe ngồi bên tài xế. Tôi vừa đóng nắp cửa xe rồi thì cô bé ch y đến, trao qua khung cửa xe bó hoa Tigôn.

- Ông đừng quên cái này.

- Cám ơn em. Mong có dịp chúng ta sẽ đi cùng nhau đi tìm biên tập Tigôn.

Xe ch y. Tôi buồn buồn nhìn bó hoa đẹp h ng. Tôi tưởng em sẽ đi ý tưởng tôi mắt lít lét m m nhĩ lo i để c biệt hay mắt ký khô m c lo i xuất kh u để làm quà kỉ niệm, nào ng v n ch là bó hoa Tigôn.

Xe ch xác m m sợ ch y suốt đêm để sáng có thể giao hàng cho các ch v n legumes ở Đà Lạt. Th t k l , khi xe ch y qua ch nào, nh ng ng i đ ng hai bên đ ng đ u bắt mùi. V y mà tôi ng i ngay trong xe l i ng i th y m t mùi h ng r t đ ch u. Phải chăng h ng hoa Tigôn đã át mùi xác m m? Hay tôi đã biết... m m ng?

Đoàn Thò ch Bìn

